

EEN GOEDE BUUR

SHEILA

De bas dreunde door mijn borstkas. Casper en ik keken elkaar aan, bezweet van het dansen.

Ik ging op mijn tenen staan, bracht mijn mond bij zijn oor. ‘Ga je mee?’ riep ik boven de muziek uit.

Zijn bovenlip krulde op in een grijns. We kenden elkaar pas een uur, maar nu al waren woorden overbodig. Snel sloeg hij de laatste slok bier achterover, zette het lege glas op de bar en liep achter me aan naar buiten.

Mijn oren suisden na van de dancebeats, mijn lichaam tintelde van opwinding terwijl ik naar Sofies auto liep. Ik had de Volvo aan de overkant van de nachtclub geparkeerd. Sofie wist niet dat ik hem had geleend en zou er ook niet achterkomen; als ze morgenochtend ontwaakte zou ze niet weten dat haar auto ooit van zijn plek was geweest. En ik voelde me niet schuldig: ik had recht op een leuke nacht.

Met een leuke man.

Toen ik de auto startte legde Casper zijn hand op mijn been. De vonkende chemie tussen ons was genoeg om een stad mee te verlichten. Ik trapte het gaspedaal in, snel, voordat ik me niet meer kon beheersen en we het hier in de auto zouden doen. Het was weken geleden sinds zich voor het laatst een kans als deze had voorgedaan. Tijdens de korte momenten waarop Sofie overdag afwezig was, kreeg ik niets gedaan. Ik moest het van de nachten hebben.

Ik parkeerde de auto op zijn vaste plek en ging Casper voor naar binnen. Sofie woonde in een rijtjeshuis, een nette woning met een keurig voortuintje en een geboend stoepje, dat paste bij haar brave, burgerlijke aard. Niets voor mij. Misschien zou ik haar ooit zover kunnen krijgen te verhuizen, naar een hip appartement ergens in het centrum van de stad waar iedereen anoniem was. Wat een vrijheid zouden we daar hebben!

Mijn nieuwste verovering kneep in mijn bil, en lachend draaide ik me om. Ik sloeg mijn armen om zijn nek en drukte mijn lichaam tegen het zijne, dat stijf stond van anticipatie. Toen pakte ik zijn hand en leidde hem mee de woonkamer in.

Hij ging op de bank zitten - dezelfde bank waar Sofie morgenochtend nietsvermoedend het ochtendjournaal zou kijken en haar boterham zou eten - en begon zich

uit te kleden. Met een gretige blik keek hij toe hoe ik mijn jurkje openritste en naar beneden liet glijden tot ik slechts nog gehuld was in lingerie. Verrukt stak hij zijn handen naar me uit en trok me bij zich op schoot. Zijn erectie duwde ongeduldig tegen de stof van zijn boxershorts, klaar voor actie. Sofie wist niet wat ze miste, met dat kuise leven van haar. Zij wilde maagd blijven tot ze 'de ware' had gevonden en er het liefst nog mee getrouwd was ook: hoe ouderwets, hoe vreselijk achterhaald was dat wel niet?

Maar voordat ik me volledig kon overgeven aan de lust, herinnerde een volle blaas me aan de genuttigde drankjes in de club.

'Ik ben zo terug,' fluisterde ik.

SOFIE

Ik rilde in mijn ondergoed, het was 's nachts altijd fris op het toilet. Meestal had ik er geen last van, sliep ik in één ruk door tot de ochtend, maar er was iets anders... Een geluid? Iets had me gewekt, maar ik wist het niet meer.

Kippenvel prikte op mijn armen, en toen ik de wc uit liep was de grond koel onder mijn blote voeten. Geeuwend liep ik terug naar de trap. Het toilet boven zat nog steeds verstopt, maar morgen zou de loodgieter komen. En...

Even wreef ik in mijn ogen.

Er kwam licht uit de woonkamer.

Ik wist zeker dat ik alle lampen had uitgedaan voordat ik was gaan slapen. Hoe kon dit?

Voorzichtig sloop ik de gang door, de woonkamer in, en bleef toen stokstijf staan. Ik deed mijn mond open, maar er kwam geen geluid. Als bevroren staarde ik naar de man, de náákte man, een indringer! Op mijn bank!

De inbreker keek me geschrokken aan. Snel kwam hij overeind en liep naar me toe, zijn armen naar me uitgestrekt. Zijn penis stond recht vooruit, klaar voor de aanval.

'Blijf staan!' riep ik.

Voordat hij nog iets kon doen rende ik terug de gang in en pakte de pepperspray uit mijn jaszak. Ik had dat spul een half jaar geleden tijdens een vakantie in Duitsland gekocht en had altijd geweten dat het me een keer van pas zou komen. Ik had alleen nooit verwacht dat het in mijn eigen huis zou zijn.

Ik haalde diep adem. Ik moest dapper zijn. Het was hij of ik. Deze psychopaat had geen goede bedoelingen, anders zou hij niet hebben ingebroken en al helemaal niet spiernaakt in mijn huis staan. Hij was waarschijnlijk van plan geweest naar mijn slaapkamer te komen, me te overvallen in mijn slaap.

Daar zou hij spijt van krijgen!

De inbreker was zich aan het aankleden, mompelend, hoofdschuddend. Dacht waarschijnlijk dat hij nog kon vluchten. Nou, mooi niet!

Ik stormde op hem af, hief mijn arm en spoot de spray recht in zijn ogen.

De man schreeuwde het uit, sloeg zijn handen voor zijn gezicht, vloekend, tierend. ‘Ben je gek?’ brulde hij. ‘Waar ben je mee bezig?!’

Mijn knie gaf antwoord en raakte hem hard in zijn ballen.

Met een kreun klapte hij voorover.

Naast hem, op het dressoir, stond mijn flatscreen. Die had hij natuurlijk ook nog willen stelen, de klootzak. Mijn maagdelijkheid, mijn kostbaarste bezit, was niet genoeg voor hem; nu hij hier toch was wilde hij meteen goed zijn slag slaan.

Bij hoeveel vrouwen zou hij dit al hebben geflikt?!

Ik tilde de flatscreen op en smiet hem zo hard als ik kon kapot op zijn hoofd. Het glas brak, de man wankelde op zijn benen. Ik trok een scherf uit het kapotte scherm en stak het diep in zijn nek. En nog een keer. Toen liet ik de tv vallen, rende naar de telefoon en belde de politie.

Duizelig sloot ik mijn ogen.

SHEILA

Mijn vloek schalde door het huis. Wat had ze gedaan?! Waarom was ze wakker geworden, verdomme?

Ik rende op Casper af. Hij lag op de grond, bloed stroomde langs zijn nek naar beneden, vormde een plas naast zijn hoofd. In de verte hoorde ik sirenes naderen en met een ruk keek ik op. Die trut, ze had de politie gebeld!

Weer vloekte ik. We zaten in de problemen, ook al beseftte Sofie dat niet. Zij had Casper ongetwijfeld aangezien voor een inbreker, een verkrachter, ze had gedacht dat ze zichzelf moest verdedigen.

Snel checkte ik zijn pols.

Niets.

De loeiende sirenes kwamen dichterbij, waren nog maar een paar straten ver.

Ik moest zorgen dat het inderdaad op een inbraak leek! Ik sprong op, griste een handdoek uit de keuken, wikkelde hem rond mijn hand en rende terug de woonkamer in. Ik schoot met mijn voeten in Sofies wollen pantoffels, schermde met mijn linkerhand mijn gezicht af, en ramde met mijn omwikkelde vuist het glas van de tuindeur in.

Net op tijd.

Zwaailichten kwamen de straat in.

Rustig blijven. Ik moest doen alsof ik Sofie was, zij was immers degene die hier woonde en die het telefoontje had gepleegd. En ik kon het. Dat moest.

Net zolang tot ze er zelf weer was.

En hopelijk niet alles zou verpesten.

SOFIE

De vrouw die tegenover me zat keek me ernstig aan. De afgelopen dag was in een waas aan me voorbijgetrokken, met steeds weer dezelfde vragen die ik moest beantwoorden, alsof ze hoopten dat ik ineens iets heel anders zou zeggen. Het dieptepunt was het moment waarop ik plotseling zelf als een verdachte werd behandeld en werd meegenomen voor een verhoor op het politiebureau. In mijn huis waren mannen alles overhoop aan het halen, op zoek naar sporen of bewijzen waar mij niets over werd verteld.

‘Dus u blijft bij uw verklaring?’ vroeg de vrouw, die zich had voorgesteld als inspecteur Thijssen.

Ik knikte zuchtend. Waarom geloofde ze me niet? Ik had inmiddels al tien keer verteld dat toen ik vannacht was gaan plassen ik plotseling licht uit de woonkamer had zien komen, en er vervolgens een naakte gek dreigend op me af was gekomen. Dat ik me toen uiteraard had verdedigd.

Thijssen schraapte haar keel. ‘Volgens u had het slachtoffer bij u ingebroken. Maar hoe verklaart u dan dat het glas in uw tuindeur van binnenuit is gebroken?’

‘Wat zegt u?’

‘Op het Nederlands Forensisch Instituut heeft men de ruit met de op de grond aangetroffen en in de sponning achtergebleven glasscherven zo veel mogelijk gereconstrueerd. De conclusie die daar uitkwam is interessant: de macro- en microkenmerken van het glas toonden aan dat de ruit, zoals ik al zei, van binnenuit is gebroken.’

‘Maar...’

‘En dat vinden wij verdacht.’

‘Hoe...’

‘Bovendien zijn er op de pantoffels die u vannacht droeg, had minuscule glasdeeltjes aangetroffen,’ ging ze verder. ‘U weet dit misschien niet, maar als men een ruit breekt springt een deel van de glasstukjes door de elasticiteit in het glas terug in de richting van de persoon die het glas breekt.’ Ze keek me strak aan. ‘In dit geval u dus.’

‘Dat kan niet,’ zei ik beslist. ‘Waarschijnlijk heb ik zonder dat ik het doorhad op een paar scherven gestaan. Of misschien komen die glasstukjes ergens anders vandaan! Ik heb van de week -’

‘Het is aangetroffen op de bovenzijde van uw sloffen,’ zei Thijssen kort. ‘En het vergelijkend glasonderzoek bij het NFI toonde aan dat het “vreemde glas”, op uw sloffen, overeenkomt met het “referentieglass”, de ruit.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Er moet een andere verklaring zijn.’

Maar inspecteur Thijssen was nog niet klaar. ‘Uw buurvrouw, mevrouw Yvonne Schippers, heeft verklaard dat zij u de afgelopen nacht uit uw auto zag stappen met een heer van wie de uiterlijke kenmerken sterk overeenkomen met die van het slachtoffer. U ging, volgens mevrouw Schippers, samen uw appartement binnen, een klein half uur voordat uw melding bij ons binnenkwam.’

Mijn mond viel open. ‘Ze liegt! Dat verzint ze!’

Thijssen kneep haar ogen tot spleetjes. ‘U had bovendien uw autolichten laten branden.’

De kamer draaide om me heen. Dit kon niet waar zijn. Dit was een complot, een nachtmerrie.

Voor één moment hield ik mijn ogen dicht.

De stem van inspecteur Thijssen vervaagde.

SHEILA

Nee, hè. Ik zat aan een tafel in een grijze kamer met een groot spiegelraam rechts van mij en verder kale muren. *Het politiebureau*. Tegenover me zat een chagrijnig wijf in een agentenpakje. Ze had kort haar en keek me doordringend aan.

‘Mevrouw Van Leest?’ vroeg ze. ‘Gaat het nog wel goed met u? Zal ik misschien een bekertje water voor u halen?’

Ik gaf geen antwoord. Dit was allemaal de schuld van Sofie, verdomme. Als zij niet zo hysterisch op Casper had gereageerd, dan zou ik hier nu niet zitten. Ik haatte haar! En ik kon het niet langer opbrengen om te doen alsof ik haar was, alsof ik zelf zo’n stomme, naïeve preutse gans was. Ik had nota bene geprobeerd haar te helpen door die ruit in te slaan, maar blijktbaar had ze het toch weer weten te verknallen. Voor ons allebei.

‘Mevrouw Van Leest?’

Geïrriteerd keek ik op. ‘Die is er niet.’

Een verraste uitdrukking schoof over het gezicht tegenover me. ‘Hoe bedoelt u dat?’

‘Precies zoals ik het zeg. Ze is weg, je hebt nu met mij te maken.’

‘En u bent ..?’

‘Sheila.’ Ik stak trots mijn kin in de lucht.

Het politievrouwetje wierp een blik in de richting van het spiegelraam, en keek toen naar de bandrecorder die tussen ons in stond. ‘En weet jij toevallig hoe het kan dat de ruit van de tuindeur van binnenuit is gebroken, *Sheila?*’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Omdat ik die heb ingeslagen, natuurlijk. Dat lijkt me logisch.’

Ze ging rechter op zitten, boog zich naar me toe, en *what the hell*, wat maakte het nog uit, ik vertelde haar alles. Hoe ik de heilige Sofie spuugzat was, met haar religieuze opvattingen en haar maagdelijke levensstijl. Dat ik snakte naar passie, naar léven. Dat ik mezelf een half jaar geleden voor het eerst had ontdekt, toen Sofie met haar ouders op vakantie in Duitsland was geweest en in de hotellobby een aantrekkelijke man had gezien tegen wie ze niets durfde te zeggen. Hoe ik had gewacht tot Sofie sliep, en hoe ik toen was opgestaan. Sheila. Hoe ik die nacht naar de hotelkamer van de man was gegaan, bij hem had aangeklopt, eindelijk alles had gedaan waar Sofie in het geheim zo naar hunkerde maar nooit aan durfde toe te geven. Toen Sofie hem de volgende ochtend in de ontbijtzaal trof en hij haar met een kus had begroet, had ze hem een klap in het gezicht gegeven. De arme man wist niet wat hem overkwam. Het had de frigide Sofie diezelfde dag nog doen besluiten om

pepperspray aan te schaffen. Maar ik was het blijven doen, minstens een nacht per maand. Wanneer de ochtend aanbrak en Sofie wakker werd lag ons lichaam altijd weer terug in haar bed, ze had niets in de gaten. Maar vannacht was het fout gegaan: Sofie was vroegtijdig wakker geworden. En als zij terug was, verdween ik. Sofie wist niet dat ik bestond.

De vrouw fronste. ‘Dus Sofie hoort niet wat wij nu zeggen?’

‘Nee.’

‘En hoe vaak gebeurt dit... dat jullie... “wisselen”, om het zo maar te noemen?’

‘Dagelijks. Meestal maar kort, een paar minuten, want haar geest is ouder en dus sterker dan die van mij. De enige momenten waarop ik lang aanwezig kan zijn, is als ze slaapt.’ Ik grinnikte. ‘Ze zal zich wel afvragen waarom ze ’s ochtends zo vaak moe is.’

De vrouw schoof haar stoel naar achteren en stond op. ‘Excuseer mij even.’

SOFIE

De deur ging open, inspecteur Thijssen kwam samen met een man de kamer in.

Ik had haar niet eens weg zien gaan. Alles was zwart geweest, in alweer zo’n black-out waar ik de laatste tijd last van had. Ik wreef in mijn ogen.

De man ging zitten, Thijssen liep weg.

‘Sheila?’

‘Sofie,’ verbeterde ik hem. ‘Sofie van Leest.’ Ik stak mijn hand uit.

Hij schudde mijn hand en mompelde zijn eigen naam. Toen haalde hij diep adem.

‘Sofie, er is iets dat we je willen vragen...’

YVONNE

De woning van Sofie stond al meer dan drie maanden leeg. Haar ouders waren er geweest om haar spullen in dozen te stoppen, mee te nemen. Sofie zelf zat in een tbs-kliniek, het arme kind.

Ik kon het soms nog steeds niet geloven. Wie had ooit gedacht dat zij tot een moord in staat zou zijn?

Haar moeder had me een vreemd verhaal verteld over een kwaadaardig alter ego, en ik had de pijn in haar ogen gezien toen ze me erover in vertrouwen nam. Troostend had ik mijn arm om haar heen geslagen. Het zou je dochter maar zijn.

Sofie bleek een meervoudige persoonlijkheidsstoornis te hebben, een psychische aandoening waarbij ze zonder dat ze het zelf wist een totaal verschillende persoonlijkheid kon aannemen. Deze andere persoonlijkheid, een soort nymfomane die zichzelf ‘Sheila’ noemde, nam Sofies lichaam blijkbaar regelmatig volledig over, en Sofie had na die momenten gaten in haar geheugen. Haar arts had aan Sofies moeder uitgelegd dat Sofies oorspronkelijke persoonlijkheid niets afwist van haar alter ego, maar dat Sheila wel de oorspronkelijke identiteit kende. Tijdens haar eerste weken in de tbs-kliniek trad Sheila steeds vaker naar buiten en probeerde daarbij voortdurend de mannelijke verpleging te verleiden. Inmiddels kreeg Sofie medicatie om haar losbandige alter ego te onderdrukken.

De man die ze in die fatale nacht mee naar huis had genomen, bleek een getrouwde vent te zijn geweest, en vader van twee jonge kinderen. Het was een drama, en iedere keer als ik langs Sofies lege appartement liep kon ik een huivering niet onderdrukken.

Als Sofie gewoon had ‘doorgeslapen’, die nacht...

Als ik niet zo graag een goede buur had willen zijn en niet bij haar had aangebeld om haar te zeggen dat ze haar autolichten had laten branden...

*Dit verhaal verscheen eerder in de bundel *Stille getuigen*, een uitgave van de CPNB.*